

39

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο κ. Σπυριδών Πάτσης

Ο κ. Σπυριδών Μερκούρης

Ο καθηγητής κ. Λούρος

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ.κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΤΣΗΣ, ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ, Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΛΟΥΡΟΣ, ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Η κ. ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ο κ. Σπ. Πάτσης υπερασπιστής του 'Αστεως και των 'Ατθίδων. Η συμπλοκή εις τὸ «Σολωνεῖον». Τὸ πιστόλι τοῦ Γερμανοῦ ἀνταποκριτοῦ Σούμαν. Μία γραβιά στα γυαλιά! Ἡ δίκη τῶν ἱππετῶν. Ἡ καταδίκη τῶν και ἡ...ἀποθῶσις τῶν. Ο κ. Σπ. Μερκούρης στὸ Πόρτ—Σαΐδ. Στὸ καράβι τοῦ πατέρα του. «Πιάστε τὸ γυῖο τοῦ καπετᾶν Μερκούρη! θά σκοτωθῇ!» Μία νύχτα φρίκης καὶ τρέμου στὰς φυλακὰς Αἰγίνης. Τὸ ἰατρικὸν στάδιον τοῦ καθηγητοῦ κ. Λούρου. Πῶς σώθηκε ὁ παππᾶς τοῦ χωριοῦ. Κωδωνοκρουσῖαι καὶ λαϊκὸς ἐνθουσιασμός. Ἡ ἀρρώστεια τοῦ ἀρχιλητοῦ Δημόπουλου. Ὁ ἄνθρωπος μετὸν γυῖα. «Κατέβη κάτω, σοῦ λέω, γιατρέ!» Στὸ λημέρι τοῦ λησταρχοῦ. Μετὰ τὴν ζωὴν καὶ τάφου. «Σῶσε με, γιατρέ μου!» Δυὸ ἐνέσεις μορφίνης πρὸ θαυματουργοῦν. Τὰ λεφτὰ τοῦ ληστοῦ. Πῶς σώθηκε ὁ Δημοάρχος Θανασοῦλας Σισμάνης. Τὸ θεατρικὸν ντεμποῦτο τοῦ κ. Γρηγ. Ξενοπούλου. Ὁ «Ψυχοπατέρας». Ὁ Παντόπουλος ἀρνεῖται. Ἡ ἱστορία ἐνὸς κοκκιλάου τῶν παπουτσιῶν, τὸ ὅποιον δὲν ἐννοεῖ νὰ παραπέση καὶ νὰ χαθῇ. Ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη στὸ θεάτρ. Σαραντα ἡμερῶν βρέφος ἐπὶ...αἰκῆς!... Τὰ πρῶτα τῆς «ταῖσισιματα». Ὁ ἐνθουσιασμός τῆς μακαριτίδος Κανελλίδου. Ἡ εὐεργετικὴ τῆς νεαρᾶς Μαρίκας. Οἱ ἐπακολουθήσαντες θρίαμβοι, κ.τ.λ.

Ο κ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΤΣΗΣ

Ο δῆμαρχος Ἀθηναίων κ. Σπυριδών Πάτσης, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐξηγήσατο ἐπὶ τριάντα συνεχῆ ἔτη δικηγόρος, ἐξέλετ' ἡ δημοτικὸς σύμβουλος Ἀθηνῶν, καὶ κατόπιν δῆμαρχος, εἶπε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς διηγηθῇ τὸ ἔξῃ χαρακτηριστικὸν ἀνέκδοτον τῆς ζωῆς του :

— Κατὰ τὸ 1885 κῆλοιος ἀνταποκριτῆς γερμανικῆς ἐφημερίδος, ὀνομαζόμενος Σούμαν, εἰς ἀνταποκρίσειν του ἐξ Ἀθηνῶν, ἐγράφη μετὰξυ ἄλλων ὅτι αἱ Ἀτθίδες εἶνε ἀπὸ τὰς εὐκολώτερον κατακτη- μένας γυναικῶν τοῦ κόσμου!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς τὰ εἶχε «ψήσει» μετὰ μίαν Ἀθηναία τῆς καλῆς λεγομένης τάξεως—εἶσι ἐθρῦλετο τοῦλάχιστον—ἀλλ' αὐτὸ δὲν ὀλίποτε βέβαια νὰ ἐξάγῃ γενεὴν φτώχειας συμπεράσματα τὸσον ὀλίγον κολακευτικά διὰ τὰς Ἀτθίδας. Ἐκτὸς ὅμως τῶν Ἀτθίδων, καὶ περὶ τῆς πόλεως ἐν γένει τῶν Ἀθηνῶν ἐξεφράζετο χυδαῖατα χαρακτηρισίζων αὐτὴν ὡς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον διεφθαρμένας πόλεις τοῦ κόσμου. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐσοῦδα- ραζα νομικά. Δὲν εἶχα ἰδέαν περὶ τῆς χυδαίας αὐτῆς ἀνταποκρίσεως. Κάποιος ὅμως, γεροναυμαθῆς φίλος μᾶς τὴν μετέφρασε μὴ ἡμέρα καὶ μόλις ἐλάβαμε γνῶσιν τῶν γραφομένων ἐγίναμε ἐξω φρενῶν. Δὲν ἐχρειαζόντο πλέον πολλὰς διαιτυλώσεις. Ἀποφασίσαμε ὁμοφώνως νὰ δώσουμε ἓνα καλὸ μάθημα στὸν ἀναιδέστατον αὐτὸν Γερμανὸν ἀνταποκριτὴν. Γνωρίζοντες ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἐσῆγγαζε στὸ «Σολωνεῖον», ζαχαροπλαστεῖον στὸ ὁποῖο ἐπῆγαινε τότε ὁ καλλίτερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν, ἐπεύσαμεν τὴν ἀλλην ἡμέραν εἰς συνάντησίν του. Μόλις τὸν εἶδαμε καθισμένον σὲ κάποιον τραπέζι τοῦ «Σολωνεῖου», διὰ ἐλληνοῖσάμε καὶ ἓνας ἐξ ἡμῶν τοῦ ἐξήγησε ἐξηγήσεις διὰ τὸ θρασικὸν του ἄσθρον. Εἰς ἀπάντησιν ὁ Σούμαν ἐβγάλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα περιστρόφο καὶ τεινῶν αὐτόπρος τὸν φίλον μᾶς εἶπε γαλλιστὶ :

— Connaissez-vous ce système-là? (Γνωρίζετε τὸ σύστημα αὐτό;)

Ἐννοοῖσε προφανῶς τὸ σύστημα τοῦ περιστρόφου τοῦ. Μόλις εἶδαμε τὸ περιστρόφο, ἀρέσως ἐπέσαμε ἐπάνω του, τοῦ τὸ ἀρπάξαμε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ κατὰ τὴν συμπλοκὴν πρὸ ἐπιπολοῦθησε ἓνας ἀπὸ μᾶς μετὰ

γραβιά πρὸ τοῦ ἔδωκε στὸ πρόσωπο τοῦ ἔσπασε τὰ γυαλιά πρὸ ἐφοροῦσε. Ὁ Σούμαν ἐπέδωκε τὴν ἐπομένη μῆνην ἐναντίον μᾶς. Ἡμεῖς διωρίσαμε δικηγόρους μᾶς δύο-τρεῖς ἀπὸ τοὺς καλλίτερος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μετὰξυ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Μπουφίδη. Τὴν ἡμέρα τῆς δίκης, μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου εἶπε μετὰξυ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἔξῃ; κολακευτικά γὰ μᾶς :

— Εἶνε εὐχάριστον ὅτι ἐπεβλήθη ποιητὴ εἰς τοὺς μνηυθέντας ὑπὸ τοῦ κ. Σούμαν Ἑλληνας φοιτητάς, διότι τοιουτοτρόπος διαπιστώνεται ἐπισημῶς, ὅτι ἐφρέθησαν νέοι Ἕλληνες οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνέχθησαν τὰς βαρεῖας φράσεις πρὸ ἐγράφη περὶ τῆς κοινωνίας τῶν Ἀθηνῶν ὁ μνηυτής.

Πραγματικῶς κατεδικάσθημεν εἰς μερικῶν ἡμερῶν φυλάκισιν κατὰ τὴν μεταφορὰν μᾶς ὅμως στὰς φυλακὰς, μὲν εἶνε ὑπὸ τοῦ πλήθους σωστὴ ἀποθῶσις. Εἰμεθα, βλέπετε, οἱ ὑπερασπιστὰι τοῦ Ἄστεως, οἱ ὑπερασπιστὰι τῶν ὠραίων μᾶς Ἀτθίδων!...

Ο κ. ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ

Ο κ. Σπύρος Μερκούρης, εἶπε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς διηγηθῇ δύο συγκινητικὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς του, ἓνα σχετικὸ μὲ τὰ παιδικὰ του χρόνια κα' ἓνα ἄλλο, νεώτερον, τῆς ἐποχῆς πρὸ βρισκότανε φυλακισμένος τὸ 1920 εἰς φυλακὴς τῆς Αἰγίνης.

— Ἡμῶνα, θυμοῦμαι, παιδι ἀκόμα, ἀρχισε νὰ μᾶς λέει ὁ κ. Μερκούρης, ἐννέα περίπου χρόνων, ὅταν ὁ πατέρας μου ἐξήγησε νὰ με ἰδῇ. Αὐτὸ θὰ σᾶς φανῇ λίγο παράδοξο. Κι' ὅμως πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ὁ πατέρας μου ἦταν πλοίαρχος μεγάλου ἱστιοφόρου μὲ τὸ ὅποιον ταξίδευε πολλὰ χρόνια σὲ διάφορους ξένους λιμένας. Ἐταῖ λοιπὸν εἶχε πέντε ὀλόκληρα χρόνια νὰ οἶξῃ τὴν ἀγκυρὰ του σ' ἑλληνικὸ λιμῆν καὶ μ' εἶχε ἐπιθυμήσει. Τότε ὁ ἀδελφός του, ὁ μακα- ρεῖός μου, μοῦτε μὴ μέρα :

— Σπυράκο, αὐτὲς τῆς ἡμέρας θὰ φύγα μετὸ τρεχατῆρι μου γὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Λοιπὸν θὰ πάρω καὶ πένα μαζί μου στὸ καιὶ νὰ πάμε κάτω στὴν Αἴγυπτο, πρὸ εἶνε τώρα ὁ πατέρας σου, νὰ σὲ ἰδῇ, πρὸ εἶχε πέντε ὀλόκληρα χρόνια νὰ σ' ἀντικρύσῃ. Χάσῃκα, φυ-

Ο κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΕΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

